

Tam

Ülkenin içinde bulunduğu halin diyagnostığı, yani hastalığa teşhis koyma grubu. Meclis gibi bir yer burası. Arka alanda bazı kırmızı koltuklar falan var ama gösterilmiyor. Öndeyse yüzünü kapamış bir adam duruyor. O da günümüzün yöneticisi.

Kimse bu heykelden konuşmak istemiyor

Yarış Arabası'nda şoför koltuğunda oturup da tüm arabanın içini başkasına yer kalmayacak biçimde kaplayan adamı, yeni Türkiye'nin siyasi iktidarı olarak düşünebilir miyiz?

- 1986'da yaptığım bir boyadan sonra 2007'de heykele çevirmiştim onu. Çünkü resimde yalnızca bir yan gözüktüyordu. Halbuki o heykelin bir arka tarafı var ki ancak heykelde görülebilir. Çok enteresan, resimlerimin birçoğunu dejavular halinde yaparım. Birçoğunu önceden görürüm. Bu heykelde üç kol var. Arabayı kullanan kişi iki koluyla tezkereyi okuyor. (O günlerde de tezkere deniyordu.) Üçüncü kolu ise, tam ters yöne gitmek için otopos çekiyor. 86'da ülkeyi yönetenlere aydın yol gösterirdi. Kaputa yayılmış ve yolunu kaybetmiş olan da o aydın. Ama üzerindeki asker yeşili giysi, militan bir hava da veriyor. İlk yaptığım resimde öyle değildi. Ama hiç sakıncasız söylüyorum, kaputun üstünde bir harita açmış yolunu arayan PKK'dır. Haritada bir yeri işaret eder: Musul.

'86 senesinde ürettiğiniz o işi bugün, 2012'de aynı şekilde yapar mıydınız?

- Tabii, zaten bugün hâlâ geçerliliği var. Hiçbir şey değişmemiş. Bu heykel üzerine kimse düşünmek istemedi. Kimse onu görmek istemedi. Kimse onu satın almaz, zaten satılık bir eser de değil. Bir meydana konmaz, büyük bir holding binasının orta avlusuna veya giriş holüne onurla koyulmaz. Birçok güncel sanat eseri konuşuluyor da, hiç kimse bundan bahsetmiyor.

Hiç kimse derken? Medya mı, galericiler mi, küratörler mi?

- Küratör ortamı, şunlar bunlar falan... Çünkü bazı şeyler çok net söylendiğinde, hele ki konu endişe ve korku duyulan bir meseleyse, kimse ondan söz etmez.

1980'li yıllarda New York'ta yaşarken desen yapmaya ağırlık vermişsiniz. 'Çizginin Ucunda' sergisi günümüze uzanan süreçte bu yoğun üretime hız kesmeden devam ettiğinizi gösteriyor...

- 80'de akademiden istifa ettikten sonra bir süre Brüksel ve New York arasında gidip geldim. Çok uzun süreçtir desenle olan ilişkim. Zaten her zaman desene ağırlık verdim. 1963'teki ilk sergimi desenlerle yaptım mesela.

O günlerde Türkiye'de desen sergileyecek galeri bulmak zor değil miydi?

- Benim için hiçbir zaman hiçbir şey zor olmadı.

Ustalarinki açılır genelde. Siz genç bir sanatçıyken bunu nasıl başardınız?

- Neden desen sergilemez insanlar? Bir kere para etmez. Önce para etmesini sağlamak lazım. Ben Türkiye'de deseni para eden ilk adamım. Ama buna yurtdışında başladım. 1974'te Paris'te yalnız desenlerimi sergilemişim. O gün bir genç sanatçının tek desen sergisi olarak çok ilginçti. Kimse inanmamıştı. O sergiden sonra desenlerimin fiyatı oluşmaya başladı.

Türkiye'de hâlâ desen biraz yabana atılıyor. Sizin desen çalışmalarınızın kıymeti bugün Türkiye'de mi yoksa yurtdışında mı daha çok biliniyor?

- Yurtdışında çok bilinir. Evet, desen hâlâ Türkiye'de yabana atılır. Çünkü madde değeri boya işe göre daha düşük. İnsanlar yatırımını daha çok pentüre yapma yanlısı. Halbuki dünyada desen takipçisi koleksiyoncu çok.

Bir sanatçının deseninin değerinin anlaşılması için ne yapması lazım?

- Desende bariyerin ötesine geçmek son derece zor. Desenin özel olması lazım. Konusunu falan kapatınca görülen çizgi, size özgü olmalı. Ben, deseni başla başına bir ifade aracı olarak görürüm. Sanatçının çıplak aklıdır kağıttaki.

Ankara'daki sergide yer alan eserlerde tiyatral ifadelerin yoğunluğu dikkat çekiyor. Bunu tiyatro

'Desen' sanatçının çıplak aklıdır

Mehmet Gülerüz'ün Ankara'daki sanat projesi mekânı m1886'da açılan 'Çizginin Ucunda' sergisinde, daha önce hiç gösterilmemiş desen çalışmaları da görülüyor. Sergiyi konuşmak üzere ressamı evinde ziyaret ettiğimizde, defter sayfalarına çizilmiş binlerce desen arasında kayboluyoruz.

Ezgi Atabilen
eatabilen@hurriyet.com.tr

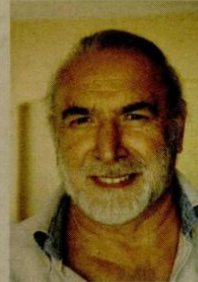

tutkunuzla ilişkilendirebilir miyiz?

- Hayatımda iki tane işi aynı anda ve aynı derece tutkuyla yapabildim. Biri tiyatro, öteki de resim. İki disiplindeki üretimim de her zaman birbirini çok beslemiş, hatta birbirinden doğmuştur. Zaten tiyatral olan, dramatik olandır. Dramatik olan bizzat yaşamın kendisidir. O yüzden tiyatro ve resmin beraberliği tartışılacak konu değil. Tiyatroda da, çizirken de karakter oluşturursun.

Tiyatrodan bahsederken gözleriniz resme nazarın daha çok parlıyor sanki...

- E, tabii. Tiyatro bambaşka. Ama resim de artık benim bedenim, aklım. Ama tiyatro da bedenimin diğer yarısı. 35 yıl sonra tekrar tiyatrodan davet alıp da dört yıl 'Bir Küçük İş İçin Yaşlı Bir Palyaço Aranıyor' oyununda sahneye çıktım en son. Hayatımın en zevkli zaman ve heyecanlarını orada yaşadım.

'Çizginin Ucunda'
30 Kasım Cuma
gününe dek
Ankara'daki
sanat projesi
mekânı m1886'da
görülebilir.
(312) 286 00 74.